

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. Добрич, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДОБРИЧ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Дияна Петева

при участието на секретаря Калинка М. Христова
като разглежда докладваното от Дияна Петева Гражданско дело № 20223230103219 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод искова молба, подадена от „БАНКА ДСК“ ЕАД, с ЕИК 121830616, с която срещу В. К. С. с ЕГН: ***** от с. Б., общ. Д., ул. „***“ № ***, са предявени обективно кумулативно съединени установителни иски по чл. 422, ал. 1 във вр. с чл. 415, ал. 1, т.2 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите, предмет на издадената по ч.гр.д. № 2925/2021 г. на ДРС заповед по чл. 417 от ГПК № 1102 от 20.09.2021 г., а именно:- **14 211.51 лева**, съставляваща неиздължена главница, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата, считано от 25.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; - **1 535.89 лева**, представляваща договорна възнаградителна лихва, начислена за периода 05.12.2019 г. -31.05.2021 г.; - **109.68 лева** – обезщетение за забава за периода от 05.11.2019 г. до 31.05.2021 г.; - **90.80 лева** – обезщетение за забава за периода от 01.06.2021 г. до 24.06.2021 г. В условията на евентуалност са предявени осъдителни иски за процесните суми, предмет на издадената по ч.гр.д. № 2925/2021 г. по описа на ДРС заповед по чл. 417 от ГПК № 1102 от 20.09.2021 г., на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ.

Претендират се сторените разноси в исковото и в заповедното производство.

На 06.03.2019 г. между „Банка ДСК“ АД, като кредитор, и В. К. С. с ЕГН ***** , като кредитополучател, е сключен Договор за кредит за текущо потребление. Съгласно Договора „Банка ДСК“ е отпуснала на кредитополучателя сумата 15 000 лева под формата на кредит за текущо

потребление. Срокът на издължаване на кредита е 120 месеца, считано от датата на неговото усвояване. В т. 8 от договора за кредит е уговорен размера и начина, по който се определя дължимата от кредитополучателя лихва - променлив лихвен процент в размер на 7,30 % годишно, формиран от стойността на референтен лихвен процент (РЛП) представляващ индикатор „среден лихвен процент по салда по сročни депозити в лева на домакинства, със срок над 1 до 2 години“, който към подписването на договора е имал стойност 0,180 % и фиксирана преференциална надбавка в размер на 7,120 %, при изпълнение на Условиата по програма „ДСК Практика“, подробно описани в Приложение № 2 към договора (наричани по-нататък за краткост „Условиата“). При нарушаване на Условиата кредитополучателят губи правото си да ползва преференциите изцяло или частично и приложимият лихвен процент се увеличава чрез увеличаване на надбавката съгласно Условиата. Падежната дата за издължаване на месечните вноски е 5-то число на месеца. Кредитът се отчита по заемна сметка № 25942815. Кредитът е следвало да се погасява и при всички останали клаузи на договора за кредит, общите условия към него и промоционалните условия.

„Банка ДСК“ е изпълнила задължението си по договора - кредитът е бил усвоен от кредитополучателя В. К. С. на 06.03.2019 г. безкасово - по разплащателната сметка посочена в т. 4 от Договора за кредит. По същата разплащателна сметка на кредитополучателя е следвало да се извършва и обслужването на кредита (погасяването на дължимите вноски).

От 01.01.2020 г. нататък няма плащания, т.е. има забава от над 90 дни при плащането на суми по кредита. От страна на „Банка ДСК“ са правени безуспешни опити за осъществяване на контакт с кредитополучателя с цел разрешаване на въпроса със забавата в изплащането на кредита.

Поради неплащане на вноските така, както е уговорено в договора и съгласно погасителния план, кредитът е натрупал просрочени суми. Поради това и на основание чл. 18.2. от Общите условия за предоставяне на кредити за текущо потребление „Банка ДСК“ е предприела действия по обявяване предсрочна изискуемост на кредита. „Банка ДСК“ е изпратила до В. С. покана-уведомление, връчено от ЧСИ Н. Г. на пълнолетен член на домакинството - на 25.04.2021 г., с която покана се прави изявление, че целият остатък по кредита е обявен за предсрочно изискуем. След получаването на уведомлението за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита В. С. не е изпълнил своето задължение към „Банка ДСК“.

Поради това на 24.06.2021 г. „Банка ДСК“ е подала по пощата заявление за издаване на заповед за изпълнение и изпълнителен лист въз основа на извлечение от счетоводните книги по чл. 417 от ГПК срещу кредитополучателя В. К. С. за дължимите суми по главница, договорна лихва, лихвена надбавка за забава, заемни такси, както и законна лихва.

Въз основа на заявлението е образувано ч.гр.д. № 2925/2021 г. по описа на Районен съд Добрич. Искането на „Банка ДСК“ е уважено и е издадена заповед за изпълнение, с която длъжникът В. С. е осъден да заплати на кредитора „Банка ДСК“ следните суми: 14 211.51 лева- главница; 1 535.89 лева- възнаградителна лихва; 109.68 лева- лихвена надбавка за забава; 90.80 лева- законна лихва за забава за периода преди подаване на заявлението; ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на

заявлението- 25.06.2021 г. до окончателното плащане, както и разноси в заповедното производство, включващи: платена държавна такса в размер 318.96 лева и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева.

С Разпореждане от 21.09.2022 г. по ч.гр.д. № 2925/2021 г. съдът е указал на „Банка ДСК“, че в едномесечен срок от връчването на съобщението следва да предяви иск за установяване на вземането си срещу длъжника В. К. С., с оглед изискванията на чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК.

По изложените съображения се настоява за уважаване на предявените установителни иски. В условията на евентуалност ищецът предявява осъдителни иски за сумите, предмет на процесната заповед за незабавно изпълнение, като отправя изявление с исковата молба до кредитополучателя за обявяване на целия остатък от кредита за предсрочно изискуем. Претендират се разноските по заповедното и исковото производство, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, поддържа предявените иски, моли за тяхното уважаване и присъждане на разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, чрез назначения от съда особен представител адв. Д. Т., с който се оспорват предявените иски. Твърди се, че в случая не е налице основание на ищеца да обяви процесния кредит за предсрочно изискуем, тъй като не е уведомил длъжника надлежно за предсрочната изискуемост. Посочено е, че е изпратил до ответника покана-уведомление, която е връчена от ЧСИ Н. Г. на пълнолетен член на домакинството на 25.04.2021 г. В представената в заповедното производство покана-уведомление е записан като постоянен адрес на лицето село Г. К., община В.д., като този адрес не е нито настоящ, нито постоянен адрес на длъжника. Сочи се, че съгласно направените справки относно постоянния и настоящ адрес на лицето, приложени по делото, В. К. С. е с постоянен адрес в с. Б., община Д., ул. „****“ № ***, който адрес лицето е посочило при сключване на договора за кредит, както и като адрес за кореспонденция с банката. При извършена справка от съда в НБД „Население“ е установено, че лицето е посочило настоящ адрес в село Б., община Д., ул. „****“ № ***. Никъде в справките не фигурира адрес в село Г. К., община В. д., което лицето да е посочило като постоянен или настоящ адрес, а и ищецът в исковата молба е посочил като адрес с. Б., община Д., ул. „****“ № ***.

На следващо място претенцията за лихва се оспорва тъй като, съгласно т.7.1. и следващите от общите условия, приложени към исковата молба, кредитът се олихвява с променлив лихвен процент, който се променя от кредитора два пъти в годината. При определяне на нов референтен лихвен процент кредиторът уведомява кредитополучателя за настъпилите промени, като при промяна изготвя актуализиран погасителен план, който се връчва на кредитополучателя. Посочените клаузи за олихвяване на сумите по кредита и правото на кредитора да променя лихвения процент, са неравноправни по смисъла на чл.143 ЗЗП. Промяната на лихвения процент е предоставена изцяло на преценката на банката, без да е посочена методика за промяната му, с която да може да се аргументира основателна причина по чл. 144, ал. 2, т.1 от ЗЗП или зависимост от външни фактори съгласно чл. 144, ал. 3, т.1 от ЗЗП,

поради което по отношение на тези клаузи посочените изключения не са приложими. С оглед на изложеното се твърди, че е приложим чл. 146, ал. 1 и следващите от ЗЗП, според който неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално.

Твърди се също, че в приложения като доказателство към исковата молба договор за кредит липсва методика, като по отношение на лихвения процент се препраща към общите условия. Съгласно чл. 22 от Закона за потребителския кредит, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т.7-12 и 20 и ал.2 и чл. 12, ал. 1, т.7-9, договорът за потребителски кредит е недействителен. В случая се твърди, че липсва информация по т.9а, т.13, т.14, т.15 на чл.11 от ЗПК, поради което договорът е недействителен.

Оспорват се размера на претенцията за главница, както и предявените евентуалност осъдителни искове. Оспорва се и претенцията за начислените лихви за забава, поради липса на надлежно връчване на поканата-уведомление по отношение на предявения установителен иск, както и поради недействителност на договора за кредит на основание чл. 22 от ЗПК по отношение на предявения осъдителен иск.

Релевирано е и възражение за недействителност на клаузата за възнаградителна лихва, поради накърняване на добрите нрави. Договорната клауза за възнаградителна лихва трябва да е уговорена ясно и разбираемо. В случая в договора за кредит липсва подобна уговорка, което в резултат на особения начин на връщане на кредита води до неоснователно обогатяване на кредитора. Твърди се и че лихвата не е изчислена правилно. Посочен е период от 05.12.2019 г., като видно от извлечението по сметката на ответника е извършено плащане и на 27.12.2019 г. и на 01.01.2020 г.

Предвид гореизложеното, се настоява за отхвърляне в цялост на предявените искове като недоказани и неоснователни.

В съдебно заседание ответникът, чрез назначения по делото особен представител моли за отхвърляне на предявените искове като неоснователни и подробни доводи развива в подадена в срок писмена защита.

След като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със заявление по чл. 417 от ГПК „Банка ДСК“ АД е отправила искане до РС – Добрич за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист срещу В. К. С. въз основа Договор за кредит за текущо потребление от 06.03.2019 г. Настоящата искова молба е предявена в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК, след като заповедният съд в рамките на ч.гр. дело № 2925/2021 г. с Разпореждане № 5345/21.09.2022 г. е указал на „Банка ДСК“ АД, че в едномесечен срок от връчването на съобщението следва да предяви иск за установяване на вземането си срещу длъжника с оглед изискванията на чл. 415, ал. 1, т. 2 от ГПК. Съобщението е връчено на заявителя на 06.10.2022 г. чрез пълномощника му юриск. М. С.

Исковата молба е подадена на дата 07.11.2022 г., поради което като допустима подлежи на преценка по основателност.

Правната квалификация на исковете е по чл. 79, ал. 1, предл. 1 във вр. с чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 9 от ЗПК, чл. 86, ал.1 от ЗЗД и по реда на чл.

422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 415, ал. 1, т.2 от ГПК.

В тежест на ищеца е в условията на пълно и главно доказване да установи съществуването на вземането, за което е издадена процесната Заповед за изпълнение, а именно: наличие на валидно сключен договор за кредит, изпълнение на задълженията на кредитора по него, размера на претендираните главница, договорна лихва, лихвена надбавка и обезщетение за забава, изпадане на длъжника в забава и началната дата на същата. В тежест на ищеца е да установи, че надлежно е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем, съгласно условията на чл. 18.2 от общите условия към процесия договор за кредит и е обявил на длъжника предсрочната изискуемост, съответно момент на обявяване.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че между страните е бил сключен валиден Договор за кредит от 06.03.2019 г., по силата на който е уговорено предоставянето кредит за текущо потребление в размер на 15 000 лева. Срокът на издължаване на кредита е 120 месеца, считано от датата на неговото усвояване. Страните са уговорили начин на усвояване - еднократно до 30 дни от сключването на договора чрез разплащателна сметка на ответника В. К. С., открита в Банка ДСК с IBAN: ****. Договорено е олихвяване на кредита с променлив лихвен процент в размер на 7,30 % годишно, формиран от стойността на референтен лихвен процент (РЛП) представляващ индикатор „среден лихвен процент по салда по срочни депозити в лева на домакинства, със срок над 1 до 2 години“, който към подписването на договора е имал стойност 0.180 % и фиксирана преференциална надбавка в размер на 7.120 %, при изпълнение на Условията по програма „ДСК Практика“, подробно описани в Приложение № 2 към договора. При нарушаване на Условията кредитополучателят губи правото си да ползва преференциите изцяло или частично и приложимият лихвен процент се увеличава чрез увеличаване на надбавката съгласно Условията. Падежната дата за издължаване на месечните вноски е 5-то число на месеца. Съгласно чл. 18.1 от ОУ към договора при забава на плащането на месечната вноска от деня, следващ падежната дата, определ. в Договора, частта от вноската, представляваща главница, се олихвява с договорения лихвен процент, увеличен с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта.

Проведена по делото е съдебно-счетоводна експертиза, заключението по която, прието и неоспорено от страните, се кредитира от настоящия състав като обективно и компетентно дадено и от което се установява следното:

На 06.03.2019 г. сметката на кредитополучателя е заверена със сумата от 15 000 лева, с основание „Усвояване КТП“. На 06.03.2019 г. от предоставения кредит - от ответника са платени 100 лева за такса разглеждане и одобряване на кредит, а разликата от 14 900 лева е изтеглена касово на 08.03.2019 г. За дължимите месечни вноски включващи главница и лихва, са извършени плащания от ответника в пълен размер по месечни вноски с падежи от 05.04.2019 г. до 05.12.2019 г., вкл. с дата на последно плащане 01.01.2020 г. Забавата в плащането към датата на исковата молба е 670 дни при осчетоводена предсрочна изискуемост на кредита – на 25.04.2021 г., когато на ответника е връчено уведомление за предсрочна изискуемост чрез ЧСИ Н. Г., на основание чл. 18.2 от ОУ към договора. Следователно обективната предпоставка за обявяване на кредита за предсрочно изискуем е налице –

забава в плащанията на главница и/или лихва повече от 90 дни.

Договорната лихва се формира от стойността на Референтен Лихвен Процент /РЛП/, представляващ индикатор „Среден лихвен процент по салда по срочни депозити в лева на домакинства със срок над 1 ден до 2 години“, който се променя два пъти в годината на 15 януари и 15 юли, съгласно обявените стойности на страницата на БНБ два дни преди 15 януари и 15 юли, в секция „Лихвена статистика“, раздел „Домакинства и НТООД“, таблица Лихвени проценти и обеми по салда по срочни депозити на сектор Домакинства” и фиксирана преференциална надбавка 7.120 % . Няма увеличение на лихвения процент в периода от датата на предоставяне на кредита до датата на предсрочната изискуемост. В открито съдебно заседание по делото вещото лице пояснява, че лихвеният процент е намален, в периода до твърдяната дата на обявена на длъжника предсрочна изискуемост – 25.04.2021 г., тъй като първоначално уговореният референтен лихвен процент е бил намален от 0.18 на 0.11, което значи че месечната вноска е намаляла. Според договора за кредит и чл .18.1 от общите условия към него - лихвената надбавка е 10 /десет/ процентни пункта, за която вещото лице пояснява, че се начислява само върху просрочената главница.

Дължимата неплатена главница към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед 25.06.2021 г. е в размер 14 211.51 лева, вт.ч. - 1535.89 лв. просрочена главница по месечни вноски с настъпил падеж от 05.01.2020 г. до 05.05.2021 г. вкл. и 12 675.12 лв. предсрочно изискуема главница; към датата на подаване на исковата молба 07.11.2022 г. е в размер 14 211.51 лева, вт.ч.: 3173.85 лв. просрочена главница по месечни вноски с настъпил падеж от 05.01.2020 г. до 05.11.2022 г. вкл. и 11 037.66 лв. предсрочно изискуема главница

Дължимата договорна възнаградителна лихва към датата на подаване на заявлението за издаването на заповед 25.06.2021 г., при отчитане на предсрочна изискуемост на кредита, начислена за периода от 05.12.2019 г. до 31.05.2021 г., е в размер на 1535.89 лв. Към датата на подаване на исковата молба за периода от 05.12.2019 г. до 07.11.2022 г., е в размер 3008.55 лева.

Дължимата лихвена надбавка върху просрочени главници по месечни вноски , е както следва: към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение 25.06.2021 г., за периода от 05.11.2019 г. до 31.05.2021 г. е в размер на 109.68 лв. / таблица 4, колона 12/; към датата на подаване на исковата молба 07.11.2022 г., за периода от 05.11.2019 г. до 07.11.2022 г. е в размер на 446.49 лв. / таблица 4, колона 13/.

Законната лихва за забава, за периода от 01.06.2021 г. - 24.06.2021 г., е в размер на 90.80 лв.

Видно от представената в заповедното производство по първоначално образуваното ч.гр.д.№ 754/2021 г. по описа на Районен съд – Девня покана – уведомление до кредитополучателя В. К. С. за обявяване на процесния договор за кредит за предсрочно изискуем, съобщението е било връчено на длъжника на адрес в с. Г. К., общ. В. д., чрез неговата майка Е. Щ. със задължение за предаване – на 25.04.2021 г. от ЧСИ Н. Г., с рег.№ 716 при КЧСИ. Посоченият от кредитополучателя адрес за кореспонденция в договора за кредит е в с. Б., ул. „****“ № ***. В случая, макар да е налице

връчване на роднина на кредитополучателя със задължение за предаване, то за да се приложи правилото на чл. 46, ал. 2 от ГПК е необходимо пълнолетното лице от домакинството на кредитополучателя да е на същия адрес, обявен от него в договора за кредит. Поради изложеното, не може да се приеме, че е налице надлежно съобщаване на длъжника обявяването на кредита за предсрочно изискуем преди датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК.

Връчването на уведомлението обаче, ведно с преписа от исковата молба по настоящото дело, следва да се възприеме като надлежно уведомяване, извършено в хода на производството, което съдът следва да вземе предвид, на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК (в този смисъл решение № 3/16.04.2014г. по т.д. № 1711/2013г. на I т.о. на ВКС и решение № 123/24.06.2009г по т.д. № 12/2009г. на II т.о. на ВКС,определение № 86/27.10.2020 г. по т. д. № 2118/2019 г. на ВКС, I т. о. Определение № 112 от 22.02.2021 г. по т. д. № 2068 / 2019 г. на ВКС, I т. О.). С оглед приетото в решение № 198 от 18.01.2019 г. на ВКС, ТК, I ТО, постановено по т.д. № 193/2018 г., особеният представител е процесуален представител на ответника и той може да получи редовно копие от исковата молба и да направи всички възражения срещу нея, в това число и да получи всякакви уведомления. Това охранява правата на длъжника в по - голям обем, в сравнение процедура по връчване чрез залепване на уведомление, разписана в чл. 47, ал. 1 - 5 от ГПК. Освен това никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение, изразяващо се в случая в нарушение на чл. 94, ал. 1 и чл. 99, ал. 1 от ЗГР, според които настоящ адрес е адресът, на който лицето живее, респективно всяко лице е длъжно в срок 30 дни да заяви промяната на настоящия си адрес. Тези разпоредби са създадени в публичен интерес, включително за осигуряване на обществена сигурност в гражданския и търговския оборот и след като ответникът съзнателно се е отклонил от тях, като е напуснал вписания в съответните регистри за гражданско състояние постоянен и настоящ адрес (посочен и в процесния договор за кредит), то същият не следва да извлича позитиви от това обстоятелство. Процесуалният закон в чл. 47, ал. 6 от ГПК е предвидил надежден механизъм, компенсиращ личното участие на ответника в процеса, посредством института на особения представител. Последният от своя страна, по аргумент за противното на чл. 29, ал. 5 от ГПК, може да извършва широк кръг от процесуални действия, извън тези, за които е необходимо изрично пълномощно съобразно чл. 34, ал. 3 от ГПК, включително да е надлежен адресат на всички твърдения, наведени от ищеца с исковата молба, включително такива за предсрочна изискуемост.

Ответникът, чрез назначения по делото особен представител е оспорил действителността на процесния договор с твърдения за нарушаване изискванията на чл. 11 от ЗПК, който урежда съдържанието на договора за потребителски кредит. Настоящият състав счита възражението за неоснователно, тъй като процесният договор съдържа ясна и разбираема информация относно съществените условия по кредита – срок, общ размер на кредита, условия за усвояването му и погасяването му, брой , размер и дати на погасяване на дължимите вноски, съгласно подписания от страните погасителен план, приложим лихвен процент и годишен процент на разходите.

Съдът не споделя възражението на особения представител на ответника за нищожност на клаузата, предвиждаща възможността банката едностранно да променя лихвения процент по кредита. Установите се, че такова увеличение не е налице, дори напротив, лихвеният процент е бил намален, което е довело и до намаляване на първоначално предвидените с подписания от страните погасителен план месечни вноски.

Предвид достигнатия извод от съда, че предсрочната изискуемост е обявена в хода на исковото производство, с връчване на препис от исковата молба и при съобразяване липсата на извършени плащания от страна на ответника след 01.01.2020 г. и на приетото по делото заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза, следва изводът за основателност на исковата претенция за претендираната главница и договорна лихва. Договорната лихва се дължи до датата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем, тъй като след тази дата се дължи законна лихва. В този смисъл са разясненията на тълкувателно решение № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС. Предвид достигнатите изводи от страна на съда, че предсрочната изискуемост е обявена в хода на процеса с връчване на препис от исковата молба на 04.08.2023 г. следва изводът, че същата е дължима до 04.08.2023 г. вкл., но предвид недопустимостта съдът да се произнася извън заявените от ищеца рамки, следва изводът, че претендирана договорна лихва следва да се уважи в заявения размер за процесния период – 1535.89 лева за периода от 05.12.2019 г. до 31.05.2021 г., вкл.

Установи се безспорно, че ответникът е изпаднал в забава, след последното плащане от 01.01.2020 г., като в открито съдебно заседание вещото лице пояснява, че забавата на длъжника обхваща вноските след вноската с падеж 05.01.2020 г., вкл., която включва периода 05.12.2019 г. – 05.01.2020 г., поради което се дължи обезщетение за забава. Предвид недопустимостта съдът да се произнася извън заявените от ищеца рамки, следва изводът, че претендираното обезщетение за забава следва да се уважи в заявените размери 109.68 лева – обезщетение за забава за периода 05.12.2019 г. – 31.05.2021 г. и 90.80 лева – обезщетение за забава за периода 01.06.2021 г. – 24.06.2021 г., като искът се отхвърли в частта относно периода на претендираното обезщетение за забава от 05.11.2019 г. до 05.12.2019 г.

При така установените по делото факти и обстоятелства съдът счита, че предявените обективно съединени искиви претенции с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1, вр. с чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 9 от ЗПК, чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и чл. 422, ал. 1 от ГПК са основателни и доказани в пълния предявен размер, поради което следва да се уважат изцяло. Банката установи в рамките на настоящото исково производство, явяващо се продължение на заповедното производство, своите вземания, посочени по-горе.

Съблюдавайки задължителните указания на ВКС, изложени в т.12 от ТР №4/18.06.2014 г. на ОСГТК, настоящият състав на съда следва да се произнесе и по въпроса за направените в заповедното производство разноски по ч.гр.д. № 2925/2021 по описа на Районен съд Добрич, както следва – 318.96 лева – държавна такса и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение, които следва да се възложат в тежест на ответника, съобразно изхода на спора.

По въпроса за разпределяне на отговорността за направени разноски, съдът на основание чл. 78 от ГПК, се произнася съобразно изхода на делото.

С оглед основателността на предявените иски и неблагоприятния за ответника изход на настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, в тежест на ответника е да поеме направените от страна на ищеца разноси, както следва: 410.92 лева - държавна такса, 995 лева възнаграждение за особен представител и 700 лева възнаграждение за вещо лице. Доколкото ищецът не е претендирал конкретен размер на дължимото юрисконсултско възнаграждение и с оглед материалния интерес по делото, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПрП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер от 150 лева. Ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноси в общ размер на 2 255.92 лева, на основание чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПрП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

С оглед изложените съображения, Добричкия районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между ищеца „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ №19, и ответника, В. К. С., ЕГН *****, от с. Б., общ. Д., ул. „****“ № **, че ответникът дължи на ищеца сумите, предмет на издадената Заповед № 1102/20.09.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. 2925/2021 г. по описа на ДРС, а именно :**1/ 14 211.51 лева** /четиринадесет хиляди двеста и единадесет лева и 51 ст./, съставляваща неиздължена главница по договор за кредит за текущо потребление от 06.03.2019 г., сключен между „Банка ДСК“ АД с В. К. С., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.06.2021 г. до окончателното ѝ изплащане; **2/ 1 535.89 лева** /хиляда петстотин тридесет и пет лева и 89 ст./, представляваща договорна възнаградителна лихва, начислена за периода 05.12.2019 г. -31.05.2021 г.; **3/ 109.68 лева** /сто и девет лева и 68 ст./ – обезщетение за забава за периода от 05.12.2019 г. до 31.05.2021 г.; **4/ 90.80 лева** /деветдесет лева и 80 ст./ – обезщетение за забава за периода от 01.06.2021 г. до 24.06.2021 г., на основание чл. 422, ал. 1, вр. с чл. 415, ал. 1, т.2 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо от ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 9 от ЗПК и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за забава върху главницата за периода 05.11.2019 г. до 05.12.2019 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА В. К. С., ЕГН *****, от с. Б., общ. Д., ул. „****“ № **, да заплати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК 121830616, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Московска“ №19, съдебно-деловодни разноси по заповедното производство по ч.гр.д. 2925/2021 г. по описа на Районен съд Добрич в размер на **368.96 лева** /триста шестдесет и осем лева и 96 ст./ и съдебно-деловодни разноси в настоящото производство в общ размер на **2 255.92 лева** /две хиляди двеста петдесет и пет лева и 92 ст./, на основание чл. 78, ал. 1, вр. ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПрП, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд –Добрич в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Добрич: _____